

kan blive Tale om med Hensyn til deres øvrige Virksomhed, hvor jeg erkender, at de maae staae ganske anderledes adskilte fra hinanden, end naar Taler er om Statsrevisionen. Denne Bemærkning er forbleven uigjendreven. Jeg tillod mig dernæst at opfordre den ærede sidste Taler til at angive, hvad der da skulde være derimod i Reglementet, da han jo har paabe- raabt sig dette som en Støtte for sin Indsigelse imod, at dette Forslag kunde nyde Fremme; jeg troer ikke, at han har været heldig i sit Svar paa dette bestemte Spørgsmaal, men jeg indseer ogsaa meget godt Grunden dertil, thi Reglementet indeholder Intet, som kunde forbyde at nedsætte et Udvalg med det Hverv, enten at raadføre sig med et Udvalg af Lands- thinget eller overhovedet at gjøre de Skridt, som Thinget maatte paabyde det at foretage, for at fremme det Viemed, i hvilket det er blevet nedsat.

Formanden: Jeg maatte maaskee, for at forebygge en mulig Misforstaaelse, gjøre opmærksom paa, at der jo ikke i nærværende Tilfælde er Tale om, at Forslaget skal nyde Fremme; dette Udtryk troer jeg ikke er ganske adæquat, Forslaget gaar nemlig ganske simpelt ud paa at nedsætte et Udvalg, for at dette Udvalg kunde tage under Overveelse, om og paa hvad Maade den berørte Sag skal behandles. Hvis det af Rigsdagsmanden for Københavns Amts første Valgfreds gjorte Forslag betragtedes som en egen Sag, da vilde Veien blive overmaade vidtløftig, men det troer jeg heller ikke efter vort Regulativ kan gaae an; der vilde da først blive Spørgsmaal, om det af Rigsdagsmanden for Københavns Amts første Valgfreds (Hall) frembragte Forslag skulde nyde Fremme, og, naar det var vedtaget, saa skulde det dernæst afgjøres, paa hvad Maade det skulde nyde Fremme, og da vilde jeg vistnok komme til, i Analogie med hvad jeg tidligere har gjort, at foreslaae, at et Udvalg skulde nedsættes for at tage under Overveelse, om et Udvalg skulde nedsættes for at afgive Betænkning om Statsrevisorernes Valg (Katter). Der vil altsaa blot blive en simpel Afstemning over, hvorvidt det i Forslag bragte Udvalg, bestaaende af 5 i Thinget valgte Medlemmer, skal nedsættes eller ikke.

Scherning: Ja, efterat Sagen er stil-

let saaledes, kunde maaskee det, jeg havde at sige, og som angaaer Sagen i sig selv, saaledes som den hidtil har været forhandlet, være at ansee for overskødig; jeg veed ikke, om jeg kan gaae ind paa Forhandlingen, som den hidtil har været ført?

Formanden: Jeg beder den ærede Rigsdagsmand at udtale sig ganske frit; der er ikke stillet nogen Grændse for Discussionen.

Scherning: Jeg har allerede tidligere gjort opmærksom paa, at det forekommer mig, som om Grundlovens § 53 indeholder 2 Bestemmelser; jeg kan ikke sige, at den Fortolkning findes skarpt udpræget deri, men jeg er i det Hele en Gader af, ved spidsfindige Fortolkninger at søge at naae et eller andet Formaal, jeg vil saa gjerne som muligt forstaae enhver Ting saa simpelt og ligefrem, som jeg kan, og bruge den saaledes, som den ligger forhaanden. § 53 siger jo, at ethvert Thing vælger sine Revisorer — der er det særskilte, men uagtet vilde denne Paragraph faae en langt ringere Betydning, end vi Alle maatte ønske, den fik, naar vi ikke antage, at de valgte Revisorer med de særskilte Inspirationer, hvor med de udgif fra ethvert Thing, kom til at træde sammen til et Revisorat; det, der altsaa kan ligge tilbage at gjøre, efterat vi ifjor ere blevne enige om, hvorledes vi skulle vælge Revisorer, at vi skulle vælge dem særskilt, og at vi skulle lønne dem, det er at enes om, hvorledes dette Revisorat skal komme til at bevæge sig, som det bør. Nu indrømmer jeg meget gjerne, at vi hverken i Grundloven eller i Forretningsordenen have nogen Bestemmelse, som siger, hvorledes Rigsdagen kan komme til at arbejde fælles; vi have Allesammen vidst, at det var en udyrket Mark, som endnu laa for og skulde bearbejdes, medens vi ogsaa allerede under Behandlingen af Grundloven have været enige om, at saadanne Tilfælde maatte møde, og at vi saa maatte søge at slaae ind paa den fornuftigste Ve. Nu foreligger her et saadant Tilfælde, hvor den simple, funde Fornuft, uden at søge nogen meget snild Fortolkning, siger os, at Revisoratet maa arbejde efter visse eensartede Regler, om det skal frembringe noget Nyttigt, og det kan ikke komme til at arbejde efter disse eensartede Regler, uden at vi finde en Maade,